

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 480/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľa a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jaroslavom Víglaškým, advokátom, Mlynská 54, Banská Bystrica, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-293/NKA-ZA2-2019, postupu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 110/19/1000 a postupu Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Tp 39/2019, 8 T 10/2021 a 8 T 3/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. augusta 2022 domáhal vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2 a svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ (ďalej len „národná kriminálna agentúra“), Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“), Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť uznesenie národnej kriminálnej agentúry z 10. decembra 2019 v spojení s opravným uznesením z 3. februára 2020 a uznesenie z 3. júna 2020, ako aj všetky ďalšie nadväzujúce rozhodnutia, najmä (i) európsky zatýkací rozkaz a príkaz na zatknutie sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu č. k. 2 Tp 39/2019 z 30. decembra 2019, (ii) opatrenie prokurátora špeciálnej prokuratúry z 23. januára 2020, (iii) medzinárodný zatýkací rozkaz sudcu pre prípravné konanie

špecializovaného súdu č. k. 8 T 10/2021 z 30. apríla 2020, (iv) opatrenie prokurátora špeciálnej prokuratúry zo 16. júna 2020, (v) opatrenie sudcu špecializovaného súdu č. k. 8 T 10/2021 z 12. augusta 2021, (vi) európsky zatýkací rozkaz špecializovaného súdu č. k. 8 T 10/2021 z 24. augusta 2021, (vii) príkaz špecializovaného súdu na zatknutie č. k. 8 T 10/2021 z 24. augusta 2021, (viii) medzinárodný zatýkací rozkaz špecializovaného súdu č. k. 8 T 10/2021 z 24. augusta 2021, (ix) uznesenie špecializovaného súdu č. k. 8 T 3/2022 z 1. februára 2022, (x) rozsudok špecializovaného súdu č. k. 8 T 10/2021 z 15. júna 2022 a (xi) uznesenie špecializovaného súdu č. k. 8 T 10/2021 z 15. júna 2022. Alternatívne navrhuje uložiť špecializovanému súdu, aby bola namietaná vec sťažovateľa vylúčená na samostatné konanie a aby dal podnet ministerke spravodlivosti Slovenskej republiky, aby bolo trestné stíhanie sťažovateľa odovzdané Srbskej republike. Napokon sa domáha priznania finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, ako aj jej príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Uznesením vyšetrovateľa národnej kriminálnej agentúry ČVS: PPZ-293/NKA-ZA2-2019 z 10. decembra 2019 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), a to na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti predmetného uznesenia.

3. Sudca pre prípravné konanie špecializovaného súdu vydal 30. decembra 2019 pod sp. zn. 2 Tp 39/2019 na sťažovateľa európsky zatýkací rozkaz a príkaz na zatknutie. Prokurátor špeciálnej prokuratúry opatrením č. k. VII/2 Gv 110/19/1000 z 23. januára 2020 vyhovel návrhu vyšetrovateľa na vykonanie konania proti sťažovateľovi ako proti ušlému. Sudca pre prípravné konanie špecializovaného súdu 30. apríla 2020 vydal medzinárodný zatýkací rozkaz.

4. Uznesením vyšetrovateľa národnej kriminálnej agentúry ČVS: PPZ-104/NKA-ZA2-2020 z 3. júna 2020 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne sťažovateľovi vznesené obvinenie z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a), ods. 5 písm. a), ods. 6 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 5 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2, 5 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. a), ods. 5 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, a to všetko na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti predmetného uznesenia.

5. Prokurátor opatrením zo 16. júna 2020 vyhovel druhému návrhu vyšetrovateľa na vykonanie konania proti sťažovateľovi ako proti ušlému aj za ďalšie skutky. Po podaní obžaloby vydal sudca špecializovaného súdu opatrenie č. k. 8 T 10/2021 z 12. augusta 2021, podľa ktorého sa trestné konanie proti sťažovateľovi vykoná ako proti ušlému. Následne vydal sudca 24. augusta 2021 príkaz na zatknutie, európsky zatýkací rozkaz a medzinárodný zatýkací rozkaz. Uznesením č. k. 8 T 3/2022 z 1. februára 2022 špecializovaný súd spojil túto trestnú vec vedenú proti sťažovateľovi (predtým vylúčenú na samostatné konanie uznesením č. k. 8 T 10/2021 z 26. januára 2022, pozn.) s trestnou vecou proti ďalším siedmim obžalovaným vedenou pod sp. zn. 8 T 10/2021. Rozsudkom č. k. 8 T 10/2021 z 15. júna 2022 bol okrem iného sťažovateľ uznaný za vinného zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona

a z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 5 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona a bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, ako aj na trest prepadnutia majetku. Uznesením vyhláseným 15. júna 2022 súd zaistil špecifikovaný majetok sťažovateľa z dôvodu uloženia trestu prepadnutia majetku a zakázal sťažovateľovi nakladať s majetkom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta, že uznesenia o vznesení obvinenia z 10. decembra 2019 a 3. júna 2020 mu neboli oznámené, hoci je riadne prihlásený na pobyt v Srbskej republike, je tam zastihnuteľný a preberá si zásielky. Národná kriminálna agentúra nepostupovala podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Okrem porušenia čl. 17 ods. 2 ústavy tu došlo aj k porušeniu zákazu diskriminácie a rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, keď v dôsledku väzby na Srbskú republiku je znevýhodňovaný v procese trestného stíhania. Z uvedeného vyplýva aj porušenie ostatných označených ustanovení ústavy. Nebol dôvod na vyhlásenie pátrania po sťažovateľovi, pretože skutočnosť, že je občanom Srbskej republiky, bola orgánom činným v trestnom konaní od samého počiatku známa. Vyhlásením pátrania po sťažovateľovi boli porušené základné právo podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

7. Tieto práva boli porušené aj tým, že nebol dôvod na podanie podnetu na vydanie príkazu na zatknutie, európskeho zatýkacieho rozkazu a medzinárodného zatýkacieho rozkazu proti jeho osobe, po celý čas sa zdržiava doma. Konanie vyšetrovateľa je v tejto časti ambivalentné, keď sám uvádza, že nie je zadokumentovaná snaha obvinených o ovplyvnenie nejakej osoby v súvislosti so spáchaním trestných činov, pre ktoré im bolo vznesené obvinenie, no súčasne dodáva, že do 10. decembra 2019 obvinení netušili, že sú rozpracovaní, a teda nemali dôvod pokračovať v zahladzovaní stôp. Sťažovateľ vzťahuje porušenie práv aj na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu sudcom pre prípravné konanie špecializovaného súdu 30. apríla 2020.

8. Prokurátor špeciálnej prokuratúry v opatrení z 23. januára 2020 nekriticky prevzal neoverené a vzájomne si odporujúce domnienky uvedené v návrhu vyšetrovateľa zo 14. januára 2020. Na konanie ako proti ušlému nie sú splnené zákonné podmienky, keďže sťažovateľ sa nevyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine ani sa neskrýva, je doma v Srbsku. Národná kriminálna agentúra a špeciálna prokuratúra nepostupovali spôsobom ustanoveným v § 358 Trestného poriadku. Prokurátor v opatrení zo 16. júna 2020 vyhovel druhému návrhu vyšetrovateľa na vykonanie konania proti sťažovateľovi ako proti ušlému založenému na totožných dôvodoch ako predchádzajúci návrh zo 14. januára 2020. Sťažovateľ vzťahuje túto argumentáciu aj na opatrenie sudcu špecializovaného súdu č. k. 8 T 10/2021 z 12. augusta 2021, na príkaz na zatknutie, európsky zatýkací rozkaz a medzinárodný zatýkací rozkaz z 24. augusta 2021. Vydanie sťažovateľa zo Srbska vzhľadom na predchádzajúcu správu Interpolu, že je srbskej národnosti, nie je možné. Na vydanie a platnosť medzinárodného zatýkacieho rozkazu nie sú splnené zákonné podmienky.

9. Vyšetrovateľ napriek zisteniu aktuálneho miesta pobytu sťažovateľa ho nepredvolal, nevypočul a neoznámil mu uznesenie o vznesení obvinenia ani sa o to nepokúsil, nevyužil na to žiadne zákonné prostriedky. Na predvedenie či zadržanie by neboli splnené zákonné podmienky

a na zabezpečenie jeho prítomnosti na výsluchoch alebo iných úkonoch nevyužili orgány činné v trestnom konaní žiadne zákonné prostriedky či technické zariadenia. Sťažovateľ špecializovanému súdu doručil písomné vyhlásenie o adrese na doručovanie, dal podnet na odovzdanie veci podľa § 529 Trestného poriadku, nie je v cudzine, ale doma, neskrýva sa a nevyhýba sa trestnému konaniu. Konanie sťažovateľa ako útek je nedostatočne skutkovo objasnené a nesprávne právne kvalifikované. Pri zatýkaní neušiel, k zatýkaniu nedošlo, lebo v tom čase sa na mieste zatýkania nenachádzal.

10. Špecializovaný súd porušil označené práva podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že v čase vylúčenia jeho veci na samostatné konanie pokračoval v hlavnom pojednávaní v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 8 T 10/2021 proti ostatným obžalovaným pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a iné, avšak v neprítomnosti sťažovateľa a jeho obhajcov. Sťažovateľ brojí aj proti právnej kvalifikácii a formulovaniu skutku v obžalobe. Špecializovaný súd neskúmal dôvodnosť vydania medzinárodného zatýkacieho rozkazu a po oznámení sťažovateľa neskúmal ani dôvod na jeho odvolanie. Odôvodnenie nepodania podnetu ministerke spravodlivosti Slovenskej republiky na odovzdanie trestného stíhania do Srbskej republiky špecializovaným súdom je vnútorne rozporné, keď nepodanie odôvodňuje súd konaním ako proti úslému, na ktoré ale nie sú splnené zákonné predpoklady. K návrhu na zrušenie opatrenia z 12. augusta 2021 sa súd nevyjadril. Základné právo podľa čl. 47 ods. 3 v spojitosti s čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy porušil špecializovaný súd nerozhodnutím o návrhu sťažovateľa na vylúčenie jeho veci na samostatné konanie odôvodneným poukazom na vylúčenie konania proti [REDAKOVANÉ], u ktorého sa nepodarilo ustáliť pobyt, na samostatné konanie.

11. Namietanými postupmi označených porušovateľov bola porušená rovnosť práv sťažovateľa, ich neodňateľnosť, nezrušiteľnosť a nescudziteľnosť, práva sťažovateľa nemohli bez jeho aktívnej účasti uplatňovať jeho advokáti. V porovnaní s inými spoluobvinenými došlo k jeho diskriminácii. Je stíhaný inak, ako spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Dôvody, pre ktoré je stíhaný, nezodpovedajú účinnému zneniu Trestného zákona. Spôsob stíhania je v rozpore s Trestným poriadkom. Tým, že slovenské orgány činné v trestnom konaní a súd s ním osobne nekonajú, porušujú jeho zákonné a základné práva.

12. S trestným stíhaním je spojený celý rad vážnych legálnych obmedzení, ktorým sa sťažovateľ musí podriaďovať, a je mu spôsobovaná reálna hmotná a najmä nehmotná, ťažko odstrániteľná ujma napriek výsledku pre sťažovateľa priaznivému. Záruky čl. 17 ods. 2 ústavy sa vzťahujú aj na tú fázu konania, v ktorej sa nachádza vec sťažovateľa, keďže ide o také závažné chyby konania, ktoré ho postihujú už v jeho priebehu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie práv (podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), ktoré však nepremietol do návrhu petitu, preto ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považoval tieto tvrdenia len za podporu argumentácie premietnutej do petitu. Sťažovateľ označuje aj rozhodnutia a opatrenia ďalších orgánov verejnej moci, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho práv. Ich nepremietnutie do petitu ústavnej sťažnosti či do výslovného označenia porušovateľov však znamenalo, že sa touto časťou ústavnej sťažnosti ústavný súd nemohol zaoberať.

15. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáhal v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý v jej petite za porušovateľa svojich práv označil (čl. 2 ods. 2 ústavy). To platí o to viac v prípade, ak je sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že text uvedený mimo petitu sa pokladá iba za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorou však jej petit nie je možné doplniť (I. ÚS 316/09, I. ÚS 8/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

16. Ústavná sťažnosť obsahuje tiež formálne nedostatky, nebola k nej pripojená kópia rozsudku špecializovaného súdu. Sťažovateľ nedostatočne jasne vymedzil predmet konania, keď namieta výlučne postup(y) označených troch porušovateľov, ale zrušiť navrhol aj ich rozhodnutia, resp. opatrenia, ktoré ale neuviedol v návrhu výroku s vyslovením porušenia toho-ktorého práva. Napriek tomu ústavný súd dodáva, že ani zohľadnenie postupu označených porušovateľov na označené rozhodnutia a opatrenia by nevedlo ústavný súd k inému rozhodnutiu o sťažovateľovej sťažnosti, k akému dospel už v tomto štádiu, preto nevyzýval sťažovateľa na odstránenie tejto nejasnosti.

17. Z textu ústavnej sťažnosti ústavný súd vyvodil, že smeruje len proti postupu orgánov činných v trestnom konaní a špecializovaného súdu, v ktorom sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv (na osobnú slobodu, na obhajobu a na spravodlivý proces). Ústavný súd zdôrazňuje procesnoprávny koncept ochrany základných práv, v zmysle ktorého je postup súdu konzumovaný samotným rozhodnutím. Tento koncept platí v okolnostiach prípadu vo vzťahu k rozhodovaniu orgánov činných v trestnom konaní a špecializovaného súdu o dôvodnosti a spôsobe trestného stíhania (o vznesení obvinenia, vykonaní konania ako proti ušlému), o osobnej slobode sťažovateľa (vydaním príkazov na zatknutie, medzinárodného zatýkacieho rozkazu, európskeho zatýkacieho rozkazu), napokon aj o obžalobe (o vine a treste), pretože vydaním rozsudku a uznesenia špecializovaného súdu z 15. júna 2022 a jeho doručením bol sťažovateľom namietaný postup špecializovaného súdu v zásade zavŕšený. Špecializovaný súd ako súd s plnou jurisdikciou mal právomoc posúdiť všetky relevantné skutkové aj právne okolnosti prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania.

18. Sťažovateľov obhajca podľa vlastného vyjadrenia sťažovateľa po vyhlásení rozsudku špecializovaného súdu na pojednávaní zahlásil, že podáva odvolanie proti všetkým výrokom. Zároveň obhajca sťažovateľa podal na pojednávaní sťažnosť proti uzneseniu z 15. júna 2022. Túto situáciu ústavný súd posúdil tak, že sťažovateľ využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému postupu špecializovaného súdu (ktorý predchádzal vydaniu rozsudku a uznesenia), o ktorom bude v oboch prípadoch rozhodnuté. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúma na ich základe nielen rozhodnutia špecializovaného súdu, ale aj konanie, t. j. postup špecializovaného súdu, ktorý ich

vydaniu predchádzal. Najvyšší súd ako odvolací či sťažnostný súd je rovnako súdom s plnou jurisdikciou, v ktorého právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania. Právomoc najvyššieho súdu ako odvolacieho, resp. sťažnostného súdu potom predchádza právomoci ústavného súdu.

19. Platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi (ako obvinenému či obžalovanému) v ďalšom priebehu konania v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou v dôsledku nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní v štádiu prípravného konania v jeho trestnej veci.

20. Ústavný súd v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy v konaní podľa tohto článku poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

21. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

22. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv postupom orgánov činných v trestnom konaní a špecializovaného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

23. Už uvedené úvahy o subsidiarite sa však nevzťahujú na časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ brojil proti postupu špecializovaného súdu v súvislosti s jeho podaním z 30. marca 2022 (návrh, aby špecializovaný súd zrušil svoje opatrenie z 12. augusta 2021 a aby slovenské orgány dali podnet ministerke spravodlivosti Slovenskej republiky na odovzdanie trestného stíhania Srbskej republike, pozn.), na ktoré nedostal odpoveď ani po urgencii prostredníctvom svojho srbského advokáta z mája 2022. Dôvodom je namietanie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ktoré umožňuje preskúmať označený postup.

24. K okruhu námietok o priet'ahoch v dôsledku nerozhodnutia o návrhu z 30. marca 2022 na zrušenie opatrenia špecializovaného súdu z 12. augusta 2021 ústavný súd uvádza, že išlo o návrh týkajúci sa vedenia trestného konania, teda procesnej povahy, neriešila sa ním žiadna materiálna otázka (R 1/2001), pričom špecializovaný súd k nemu mohol zaujať stanovisko aj v meritórnom rozhodnutí. Už samotné vydanie meritórneho rozhodnutia svedčí podľa názoru ústavného súdu

o nevyhovení tomuto návrhu sťažovateľa. Sťažovateľ dostal podľa vlastného vyjadrenia v júli 2022 odpoveď aj na druhú časť svojho návrhu z marca 2022 na využitie podnetu na odovzdanie trestného stíhania podľa § 529 Trestného poriadku.

25. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu označeného práva došlo (I. ÚS 34/99) alebo keď porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

26. Sťažovateľ v čase podania ústavnej sťažnosti nebol v právnej neistote vo vzťahu k rozhodnutiu o svojom procesnom návrhu. Tento záver ústavného súdu sa vzťahuje aj na návrh sťažovateľa na vylúčenie jeho trestnej veci na samostatné konanie odôvodnený poukazom na zásadu rovnosti účastníkov konania. Z týchto dôvodov je časť ústavnej sťažnosti obsahujúca námietku o prietáhoch v postupe špecializovaného súdu zjavne neopodstatnená a musí byť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu